

повече се гледашъ и харесвашъ, по-нещастна ще бждешъ, — казалъ единъ гласъ.

Извърнала се момата и видѣла една стара баба, безъ зѣби, грозна като дяволъ.

— Коя си ти и какво диришъ тука? — запитала тя очудено бабата.

— Азъ съмъ Вида — безсмъртната баба. Всички богатства, които видѣ горе, въ кулата, сж мои. Преди години, сжщо като тебе сега, ме доведе единъ младъ юнакъ тука и ми показа сжщитѣ съкровища. Облѣкохъ се, нагиздихъ се, и като се огледахъ, толкова се харесахъ, че поискахъ да стана безсмъртна и да се радвамъ вѣчно на богатствата си. Жаждата ми за животъ и богатства бѣше толкова голѣма, че единъ день поискахъ отъ годеника си да

хване въ рѣката златната рибка, въ която живѣе душата на водата. Отиде той да я лови, а азъ останахъ да чакамъ. Години минаха и най-после я улови и ми я донесе. Глътнахъ рибката и добихъ вѣченъ животъ, но годеникътъ ми бѣше вече старецъ, а азъ баба, каквато ме виждашъ сега. После той умрѣ, а азъ останахъ да живѣя, види се за наказание, дето съмъ обичала златото и себе си повече, отколкото годеника си.

Докато тѣй говорѣла баба Вида, девойката смъкнала скжпата премѣна и я хвърлила съ всички бисери и гривни въ

Степна княгиня

Фрицъ фонъ Уде

рѣката. Останала само по една ризка и боса избѣгала отъ кулата. Долу, при вратитѣ, видѣла, че я чака Данъ войвода съ цѣлата си дружина.

Качила се мълкомъ на коня и, като се сгушила до войводата рекла: — Води ме кждето искашъ. Въ колиба ще живѣя, гола ще ходя, но не ща кули и златни премѣни.

Излѣзли на полето и опънали кожени шатри.

Юнацитѣ отъ дружината последвали примѣра на войводата си и на полето, край кулата, израсло цѣло селище, което нарекли Видена, а по-късно станало на